

ne more naučiti. Tudi slavni državniki so spoznali, da je vera potrebna. Slavni Washington je rekel, da brez vere ni možno državno življenje. In celo Bismarck je rekel ob nekej priliki, da trdno veruje.

Za vero mora Slovenec ljubiti svojo ljubo domovino. Slovenska zemlja je lepa, za to so jo naši pradedje tudi tako hrabro branili pred Avari in Turki. Slovencev nas je sicer veliko manj kot Nemcev, a vsled tega nas poslednji še ne smejo zatirati.

O cesarju je rekel slavni govornik, da je zelo dober. Vsako leto daje na tisoče v dobrodelne namene. Je tudi dober kristijan, natanko izpolnjuje svoje krščanske dolžnosti. Naredil je veliko dobrega svojim narodom, ker jim je dal ustavo, šole itd. G. govornik je vpeljal v govor v pojasnilo posameznih stavkov dogodke iz lastnega življenja, kar je ljudem zlasti ugajalo.

Al. Kokelj je govoril o zatiranju slovenskega naroda počenši od turskih časov do zdaj v narodnem in gospodarskem oziru. Nad 300 let so hodili Turki na Slovensko, ter so zemljo pustošili, ljudi morili ter jih gonili v sužnost. Prvikrat so bili tu l. 1396 in zadnjikrat l. 1710. Letine so bile pa v tistih časih navadno zelo dobre, žito je bilo po ceni, kar nam razni zgodovinarji pričujejo. — Potem je na kratko omenil protestantsko gibanje na Slovenskem in začetek germanizacije in centralizacije od cesarja Jožefa II. In kje smo dandanes Slovenci v jezikovnem oziru? § 19 je samo na papirju, v dejanju se ne izvršuje. To se vidi v šolah, v uradih in zlasti v višjih državnih službah. V gospodarskem oziru smo odvisni od nemškega in židovskega kapitala. Tu je govornik ostro prijel kapitaliste ter navedel nekaj vzgledov, kakó bogaté. Poslednjič je zborovalce navduševal za družbo sv. Cirila in Metoda in »Našo stražo«. Shod se je vršil v najlepšem redu.

Naše višje šole.

I.

Ne maramo danes govoriti niti o ljudskih, niti o visokih šolah, dasi bi lahko napisali knjigo, če bi hoteli o njih povedati to, kar nam leži na srcu. V mislih imamo srednje šole, gimnazije in realke, nadalje učiteljske, in končno vse one šole, katerih iščejo taki, ki želé nekoliko višje izobrazbe, kakor jim jo more dati navadna ljudska šola, ali ki se hočejo v gotovih strokah višje izuriti, nego je to ob navadnem zasebnem uku mogoče, to so meščanske, obrtne in kmetijske šole.

Naši ubežniki stopijo ravno pred solnčnim vzhodom na zadnjo višino, raz katero vidijo Deir el Kamar v dolini, kjer je vse po koncu. Ker ne vedo, kaj to pomeni, vprašajo mohamedana, molečega pred svojo hišo, če so že Druzi v mestu. Starec se skloni po koncu, jih jezno pogleda in zakriči: »Ali ste neverni psi, da si upate mohamedana motiti v molitvi? Ubežniki nič ne odgovore. Starec pa še bolj zakriči: »Ali ste mohamedani?«

»Ne!« odgovori srčno Maron. Starec pa začne preklinjati in v svoji razjarjenosti kamenje metati za njimi. Eden kamen rani udovo močno na čelu, tako da skoraj omedli in kri se ji ulije po licu. Ravno kar hočeta Maron in Ali besnega Turka prijeti in pobiti, ko udova glasno zakliče: »Maron, daj mi kamen, ki me je ranil.«

Začuden pobere Maron kamen in ga da materi. Udova vzame kamen, ga poljubi in vrže daleč proč v grmovje rekoč: »Bog naj ne kaznuje Turčinovega gréha. Naj ga Bog blagoslovi za proklinjevanje, kakor je blagoslovil nas.« Nato naglo zapustijo ta kraj.

»Maron, povej mi,« vpraša Ali vznemirjen, »ali stori to tudi sv. Duh, da odpustite sovražnikom in jih blagoslovljate?«

»Da« odgovori Maron s tresočim glasom.

»Potem se pa dam krstiti; zdaj verujem!« zakliče Ali. (Dalje prihod.)

Če dela šolsko vprašanje vzlasti v počitnicah starišem veliko skrb, utegne pa v Slovincu, ki čuti tudi za blaginjo narodovo, vzbuditi obup. Toda obupati Slovenci se ne mislimo, marveč živeti hočemo, in navdaja nas živa vera na boljše, lepo prihodnost. Volje se je v nas dovolj, ali da ne izginemo, treba nam je vedno biti delavnim, treba vedno paziti, kje se je jačiti, in vedno preudarjati, kako nam je postopati, da dosežemo, kar hočemo. In prav ta narodna skrb stiska nam danes pero v roke.

Narod slovenski je jako nadarjen, radi tega pa je v njem tudi toliko hrepenenja po višji izobrazbi. V dokaz nam služi družba sv. Mohorja, veliko število bralnih društev in truma nadobudnega dijaštva. Hvala Bogu za to; če se nočemo leči v grob, nam je tudi stremeti po višji izobrazbi. Ali kar se tiče šol, ki to višjo izobrazbo posredujejo, nam je v smislu narodne politike skrbeti, 1. da imamo vse vrste nam potrebnih šol, urejenih za nas, to je tako, da nam morejo koristiti in sicer kolikor sploh možno, in 2. da se mi vseh teh šol poslužujemo.

Ali imamo Slovenci, odnosno stajarski Slovenci dovolj takih šol? Gimnazija nobenega, o realki se še nam vsem skupaj sanjalo ni, prav tako učiteljske ne, niti jedne meščanske niti obrtne, niti kmetijske šole ne, skratka nič, prav nič; ubogi, brez vsega smo, kakor sirota Jerica, a davek za vse vrste takih šol uže dolga leta vrlo plačujemo. Plačujemo namreč Nemcem take šole, da nas ti-le ob višji izobrazbi laglje davijo in hitreje pokončujejo. Če mi na vsako polje in v vsakega polja kot postavimo svojega sina, povsod uže najde, ali dobi nemškega tekmeča, ki ob dobrohotnosti vlade in višjih krogov napram Slovincu porine v stran, kar ne spada k »Herrenvolku.«

Koliko krika in vika je bilo po Avstriji, kaj pravimo po Avstriji, po Evropi, ko je šlo zato, da bi slovenski fantje na celjskem gimnaziji naj le treh predmetov in sicer veronauka, latinščine in računanja se učili v materinščini! Le slovenski fantje, in ti le s kraja, Nemcem bi se ne izpremenilo nič. Pisalo in govorilo se je le o slovenskem gimnaziji, in to še celo tudi v naših listih, kakor da bi odslej zares vsak dan zahteval v Celju vsaj najmanj po jednega germančka kot žrtev, brrr. In mi smo tako uredbo zahtevali, in za njo zastavljali vse narodne sile ter se še zavedali nismo, da je taka zahteva za narod, v kojem je še naj kaj ponosa, v skrajni meri žaljiva! Bože mili, globoko ležimo. Mi se torej zadovoljujemo s tem, da se naši sinovi vzgajajo nemški, in da se z njimi v treh predmetih prva leta milostno govori slovenski! Dragi narod, ali veš, kako so nemški kralji tedaj, ko smo še mi Slovenci bili samostalni, delali, da bi nam samostalnost vzeli popolnoma? Če so nas premagali, pa so od naših knezov zahtevali, da so jim svoje slovenske sinčke prestolonaslednike dajali v vzgojo. Zviti so bili Nemci od nekaj. Čez nekoliko let slovenski narod potrebe po slovenskem knezu ni več čutil, in odsihmal so na slovenskem prestolu sedeli le Nemci. Trije predmeti in le prva leta — sram nas je to izustiti. In še to so Nemci izvrstno iztuhali, katere predmete nam končno dovolijo. Izbrali so tiste, v katerih se za slovenski jezik da pridobiti razmerno najmanje. Da bi si slovenski fantič v zemljepisnem ali v prirodopisnem pouku množil besedni zaklad, ki bi naj omogočil kedaj znanstveno vzgojo teh otrok in splošno svetovno izobrazbo s slovenskim narodnim pečatom, to bi bilo tako, kakor da bi jastreb z jednim krempljem malo popustil; žrtev, ki uže v zadnjih trenutkih se vztrepetava, bi utegnila le še oživiti se in izmuzniti. Veronauka si vlada cerkvi ni upala odreči, v računstvu pa se pridobiva za jezik toliko, da se vsakdo v par urah tudi kitajski nauči izvrstno naloge izvajati. V latinščini se sicer za jezik pridobiva, kar se tiče besednega zaklada, presneto malo, ali da se ta jezik uči v slovensčini, je vendar našim

fantom lahko v veliko korist; kajti slovenski jezik je latinskemu v tem in onem mnogo podobnejši od nemškega, in na podlagi slovensčine se je latinskega jezika učiti mnogo laglje, nego na podlagi nemščine. Le škoda, da dotične knjige to premalo izkoriščajo; prikrojene so bolj po nemških, in hodi se torej mimo odprtih vrat v hišo skozi strešno lino. Da se po modrih profesorjih našim fantom latinščina vkljub temu sedaj močno olajša, ni se zahvaliti nemški dobrohotnosti, marveč nemški nevednosti, ki v svoji oholosti slovenskega in slovanskega jezika sploh ne pozna. Mimogredé sledi iz tega, da slovenski stariši pošiljajte svoje dečke uže iz praktičnih ozirov v slovenske oddelke, ker se jim vsaj nekoliko laglje godi, nego v nemških.

Kam pa prav za prav merimo, je to: nam ne sme zadoščati, če se hočemo ohraniti, da se dečkom prvi pouk le nekoliko olajša, germanizacije se s tem še niso in nismo oteli; mi imamo neomajno zahtevati pravi, čist slovenski gimnazij, na kojem bode našim dečkom v resnici mogoče pridobiti si tisto izobrazbo, ki narod krepi; nemščine se naj tudi uče — čim več jezikov kdo zna, tem več človekov velja — in sicer naj se je uče v toliki meri, kolikor to zahteva mnogojezičnost države, ali izobrazba sama mora se posredovati v materinščini. Tako je pri vsakem narodu, in tudi mladi ptič peva, kakor je od starca slisal; le edini Slovenec bi se naj odpovedal svoji prirodni pravici liberalnim in židovskim in pruskim trinogom na ljubo?

Vemo, da se je taka zahteva izrekla uže pri vseslovenskem shodu, ali vemo pa tudi, koliko pri vladi zaleže, če slovenski narod enkrat zavpije, naj si tudi na ves glas. Zatorej ne dajmo miru, ne nehajmo, ropotajmo; kar zahtevamo, je le naša pravica, ki se nam naj meri za naš denar. Mi nočemo poginiti, ne in ne in stokrat ne!

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

D u n a j. Grof Thun se je odpeljal včeraj s finančnim, trgovskim in poljedelskim ministrom v Budapešt, da se razgovarjajo z ogrskimi ministerskimi tovariši o nagodbenem vprašanju. Ako se doseže med ministri v nagodbenih zadevah sporazumljenje, potem se snide tudi kmalu naš državni zbor, da se mu predloži nagodba. Nekateri listi trdijo, da se skliče državni zbor dne 12. septembra. Slovanski listi izražajo tem povodom bojazen, da Thun preklicé še pred zborovanjem tudi jezikovne naredbe. Mogoče je sicer, da se kaj takega zgodi, toda s tem potisne Slovane v opezičijo. Kajti Slovani niso več voljni trpeti vladinih krivic ter se vendar pri vsem tem vlado podpirati.

K r a n j s k o. Družba sv. Cirila in Metoda je imela 11. avgusta t. l. v Ribnici na Kranjskem (Dolenjskem) svoj trinajsti občni zbor. Neprilichen zborovalni kraj je bil kriv, da se shoda ni udeležilo toliko občinstva, kakor si družba zasluži. Vsled tega pa seveda ljubezen in zanimanje za družbo med nami ne bode pojemalo, kajti mi jo sodimo ne po zborovalnem kraju, ampak po njenem blagonosnem delovanju. Družba vzdržuje in podpira 16 šol. Med temi je tudi otroško zabavišče v Mariboru, ki je vzgojevalo tekoče leto 58 otrok. Podpirajmo požrtovalno prekoristno družbo.

Č e š k o. Katoliški shod v Pragi se vrši na izredno sijajen način. Kar nam posebno ugaja, je to, da se ga udeležujejo tudi učitelji iz Češkega in Moravskega. Katoliški Slovenci z zanimanjem in radostjo spremljamo razprave čeških katolikov ter jim želimo najboljega uspeha. Da bi duh krščanski globoko prešinil vse slovanske narode!

Vnanje države.

Italijansko. Italijanski poslanec Vigla je dejal pri nekem banketu v svojem govoru: »Moje misli hite v Trst, ki je kri od naše krvi, ki je vglobljen v naše življenje, ki nam pripada in ki bo v bližnji prihodnosti tudi politično z nami združen«. Te besede dokazujejo, da so Italijani že pozabili na batine, ki so jih leta 1866 od Avstrijcev vsprejeli. Naj le Italijani pustijo pri miru avstrijski Trst ter se naj veselijo, da jih Avstrijci ne motimi pri njih polenti.

Cerkvene zadeve.

Veseli trenotki v samostanu čč. šolskih sester.

Z veseljem je zopet pozdravil ves katoliški svet imenitni praznik Vnebovzetja preblazene device Marije dne 15. avgusta. Ker je ta praznik jeden izmed največjih Marijinih praznikov, sklenil je samostan čč. šolskih sester v Mariboru z njim še drugo izvanredno slavnost, namreč preobleko novink in izvršitev obljub. Za preobleko je bilo odločenih letos 11 kandidatij in začasne obljube so naredile 3 čč. sestre. Slovesno opravilo, obrede in posvečevanje v krasni, nad vse veličastno ozaljšani samostanski cerkvi so vodili mil. g. kanonik dr. J. Mlakar. Bili so v to pooblašeni od prevz. kneza in škofa, ki so bili vsled bolehnosti zadržani.

Začetek je bil ob 7. zjutraj. Že na vse zgodaj istega dne so se zbrali stariši ter sorodniki novo spreoblečenih, in obilo drugega ljudstva v prijazni cerkvi. Po slovesnem vходу preč. g. kanonika, stopila je vsaka nevesta s svojo družico pred altar, kjer je iz kanonikovih rok vsprejela blagoslovljen križ in svečo. Nato so vse zavzele svoje prostore v klopih, pregrnjenih z rdečim suknom. Med slovesno sveto mašo vsprejele so vse tri sestre in onih najst kandidatij pobožno sv. obhajilo. Po sv. maši poklekile so zopet okoli altara s križem in gorečo svečo v roki. Preč. g. kanonik razjasnil so v izbornem nagovoru dolžnosti, prednosti, a tudi težave novega stanu. Povdarjali so, da device z zaroko s svojim nebeškim ženinom odmrjejo svetu ter se kot žgalni dar docela darujejo Bogu. Zapustiti morajo tudi svojo lastno voljo ter se v vsem, kar ni greh, klanjati svojim predstojnicam in predstojnikom. Zato pa smejo pričakovati tem obilnejšega plačila v nebesih. Na stavljenja vprašanja, so li voljne vse to spolnjevati, odgovorile so večkrat z »da.« Zopet je vsaka posamezno pokleknila pred altar, kjer se ji je po obrednih molitvah izročilo redovno oblačilo.

Potem so vsprejele še prstane in nazadnje nova imena kot popoln dokaz, da so se za vselej odpovedale svetu. . . . Imena so sledeča: Marija Ulaga, sedaj sestra Hijeronima, iz Griž; Elizabeta Košir, sedaj sestra Leonarda, iz Žič; Marija Golob, sedaj sestra Armela iz Možganc; Marija Koren, sedaj sestra Doroteja, iz Št. Petra pod Sv. gorami; Ana Detiček, sedaj sestra Štefanija, iz Loč; Marija Bolkovac, sedaj sestra Kamila, od Sv. Antona v Slov. gorah; Franciška Saller, sedaj sestra Alkantara, iz Ljubljane; Franciška Debevc, sedaj sestra Kristina, iz Cirknice; Marija Horvat, sedaj sestra Valburga, iz Belotince (Ogrsko); Marija Rant, sedaj sestra Helena, iz Železnikov (Kranjsko); Marija Sever, sedaj sestra Kazimira, iz Ljubljane.

Nazadnje so pristopile še sestre Anastazija, Maksimilijana in Leonija ter naredile po enoletni poskušnji prvo obljubo. Konečno je zapel kor lepo lat. pesem: »Regnum mundi.« Iz src novo spreoblečenih so puhtele iskrene molitve, izraz hvaležnosti in srčne radosti v nebo. Mnoga srca navzočih so bila globoko

ginjena, kakor so pričale solze v njih očeh. Stariši in sorodniki so blagrovali svoje hčere in vendar jih tudi žalostni zapuščali.

Najsrečnejše so bile one same. Ni je bilo solze v očesu, kajti srce prepolno hvaležnosti ni bilo možno svojih čustev pojaviti. — Gotovo je vsaka izmed njih iskreno pozdravljala blaženi mir tihe samostanske celice, po kateri so hrepenela njih srca, misleč si:

Poveljaj, o srečen duh Gospoda,
Ki na nizkost se tvojo je ozrl!
V svetišču čista bodi mu posoda,
Da vira milosti ne bo zaprl!

Mili darovi za družbo vednega čč. ščenja: Sv. Kungota na Pohorju 5 fl., Šmarje 9 fl., Sv. Štefan pri Zusemu 12 fl., Sv. Jurij na južni železnici 26 fl., Slivnica pri Celju 3 fl. 50 kr., Sladka gora 5 fl. 50 kr., Žusem 3 fl. 50 kr., Jarenina 51 fl. 55 kr., Sv. Vencel 10 fl., Črešnjevec 3 fl. 20 kr., Zreče 5 fl., Celje 53 fl. 28 kr., Sv. Tomaž 17 fl. 70 kr., Polzela 10 fl., Sv. Ilj v Slov. gor. 18 fl. 65 kr., Sv. Jakob v Slov. gor. 18 fl., Sv. Jurij na Pesnici 2 fl., Frankolovo 3 fl. 80 kr., Rogatec 5 fl. 5 kr., Rečica 10 fl. 20 kr., Planina 4 fl., Konjice 103 fl. 11 kr.

Gospodarske stvari.

Streljanje proti toči.

Iz Šmarja pri Jelšah.

Odgovor dopisniku v »Slov. Gospodarju« z dne 28. julija štev. 30. Res je, da še dosedaj ni nobeden dokazal, da strel zabranjuje točo. Vprašam pa, kateri učenjak pa je dokazal nasprotno, da streljanje nima nobenega upliva? Ali morda gospod dopisnik iz Šmarja? Tudi mi nismo preverjeni, da strel na vsaki način zabrani točo, o tem nas morajo šele večletne skušnje poučiti; kako pa si naj istih nabereimo, ako se ne poskušajo. Dobro vemo, da nas Bog lahko kaznuje, če hoče, in če nas bode kaznoval, si vsaj očitati ne bomo, da smo roke križem držali, da nismo storili, kar se nam je od več strani priporočalo. Če je streljanje res tako nespametno, zakaj pa vis. dež. odbor posreduje dobavo cenejšega smodnika? Dopisnik trdi, da nam menda ni tako pogosto kazen namenjena, da se povprečno vsaki drugi dan strelja. Gotovo ne, toda kedo naj ve, kedaj nam je ravno kazen namenjena? Če gospod dopisnik ve, naj nas pa opozori na njo, mu bomo zelo hvaležni; prihranil nam bode mnogo truda in stroškov, sebi pa tudi dragega spanca. Jaz mislim, da je pač naravno, če se človek skuša braniti proti elementarnim nezgodam. Kar se pa tiče molitve in zvonenja, ali sta pri streljanju izključena?

Da ima streljanje proti toči, kakor vsaka novost, tudi svoje nasprotnike, je razvidno. Pomislimo le, kako so se ljudje svojedobno branili saditi krompir, sedaj glavni živež ubogih ljudij; ali pa gospod dopisnik, naj pogleda v današnje dni, kako so se in se še ljudje ustavljajo škropljenju trt, kurjenju zoper mraz itd.

Kar pa dopisnik piše o toči za časa strelnih vaj, morala bi potrditi vojaška oblast, da bi bila vest verodostojna. Mi kmetje streljamo proti toči, ker se na vse načine borimo za svoj obstanek, ne pa zato, ker bi nam bilo streljanje prijeten »sport«. Toliko v odgovor!

Streljanje proti toči.

Iz Jeruzalema pri Ljutomeru.

Da smo se mi letos po ljutomerskih gorah resno poprijeli strelbe o vsaki hudi uri, poročal je že »Slov. Gospodar.« Večkrat smo se tudi prepričali, da to res pomaga in moč nevihte ali zmanjša ali pa vsaj nekoliko v drugo stran obrne. S prisego potrditi se sicer ne more, da bi nas streljanje vselej in popolnoma obrnilo pred točo, da pa to mnogokrat veliko pomaga, tega pa tudi ne

more nikdo tajiti, kdor je imel že s tem opraviti. Nenadano pa je gsp. dopisnik iz Šmarja pri Jelšah v 30 štev. »Slov. Gosp.« naše početje hotel ovreči rekoč: »Tako streljanje je le sport.« Ali res mislite, da bi bil vinogradnik tako razposajen in lahko-miseln, da bi v skrajni nevarnosti šel streljat za »sport?« Brezdvomno ne!

Če je komu taka strelba nadležna, temu pač svetujemo, da se preseli kam v puščavo, kjer bode noč in dan užival tihoto in mir. Oblakom se s streljanjem lahko spremeni njih tok. Oblaki v zraku namreč nimajo svojih stalno odkazanih tokov, da bi se ne dali v nobeno drugo stran ukreniti. Streljanjem se tudi stresejo zračne plasti, dovede nov topel zrak v višave ter zabrani zgoščenje. Največ pa še pri tem delu pomaga pobožno upanje v božjo pomoč. Tudi tukaj velja rek »pomagaj si sam in Bog ti bo pomagal!« Če hromec zavrže palico, ali ni s tem zavrzel pomoči, s katero se drži po koncu, ali mu je k temu samo pobožna molitev zadosti?

Naj Vam tedaj, dragi mi prijatelji streljanja, omenjeni dopisnik s svojim zanikanjem nikar ne odvzame zaupanja in vstrajnosti v omenjenem streljanju. Če ste že v nekaterih slučajih tako rekoč prisiljeni dajati svoj krvavo zasluženi denar za razne potrate drugim ljudem, privoščite tudi sebi ta »sport« katerega ljubi Bog, ki vidi in pozna naše upanje, gotovo nikdar ne bo prezrl. Sicer pa nam tudi omenjeni g. dopisnik želi dober uspeh. Bodimo si vsi prijatelji!

Sejmi. Dne 26. v Ljubnem in Turniščah. Dne 27. v Poljčanah, v Brezicah. Dne 29. na Muti, v Celju, Mozirju, Žalcu, pri Sv. Trojici na Goričkem, v Svičini, Poljčanah. Dne 30. na Hajdini. Dne 31. v Imenem. Dne 1. sep. v Turniščah, Arnovčah. Dne 2. v Spodnji Polskavi in v Trnovcih.

Dopisi.

Iz Ptuj. (Volitve v okrajno bolniško blagajno so ovržene!) Okrajna bolniška blagajna v Ptuj je bila dosedaj edino in izključno v nemčurski oblasti, da-si je dobra polovica obrtnikov na deželi, kateri morajo po postavi in po pravilih te blagajne tudi biti zastopani, ker so delodajalci in morajo za svoje uslužbenke, pomagace itd. mesečne doneske plačevati. Dosedaj so pa nekateri gospodje v Ptuj volitve zmeraj na tak način vodili in izvrševali, da delodajalci na deželi o teh volitvah niti znali niso.

Vsled tega jim tudi ni bilo možno, se volitev udeleževati ali slovenskih obrtnikov kot poslancev k skupščini poslati.

Tudi letos mislili so stvar tako po domače med seboj uravnavati in so volitve tako izvršili, da slovenski obrtniki na deželi o volitvah niti nič vedeli niso. To pa je napotilo slovenskega odvetnika dr. A. Brumena v Ptuj, da je vložil rekurz proti takemu postopanju na c. kr. namestništvo v Gradcu, kateri rekurz so podpisali tudi drugi slovenski odvetniki, notarji in delodajalci v Ptuj.

C. kr. namestništvo v Gradcu je rekuru ugodilo in celo volitev razveljavilo. Prišlo bode torej do nove volitve.

Mi vsled tega že sedaj opominjamo občinske predstojnike ptujskega okraja, da naj gledajo na to, da pristopijo vsi slovenski obrtniki k okrajni bolniški blagajni, da se nam posreči pri prihodnji volitvi ovreči sedajno vodstvo.

Nedostatki dosedajnega poslovanja so tako veliki, da je dolžnost vsakega slovenskega obrtnika delati na to, da se vodstvo okrajne bolniške blagajne spremeni.

Najznamenitejši nedostatek je ta, da je postavilo sedajno posli nemško vodstvo dr. Treitl-na, zdravnika v Ptuj, kot edinega blagajniškega zdravnika. Ta dr. Treitl ne razume niti besedice slovenski, vendar pa bi